Sport Magazin

NU ORICINE ESTE JEAN-CLAUDE KILLY

Lecțiile de schi vor constitui, de acum înainte, o școală a modestiei. Pentru schiorii care ar fi tentați să se creadă, atunci cînd coboară pîrtiile, Jean-Claude Killy sau Françoise Macchi, un excelent test — filmul martor — a fost pus la punct în acest an în mai multe stațiuni pentru sporturile de iarnă din Franța : Chamonix, Val d'Isere, Tignes și Flaine.

La Flaine, de exemplu, elevii cursurilor colective de schi sînt filmați cu ajutorul unei camere-video de televiziune. Ei se pot vedea, apoi, pe micul ecran, tot așa cum îi admiră pe concurenții la Jocurile Olimpice. În felul acesta, este posibilă o apreciere mai exactă a poziției, mai mult sau mai puțin perfecte, pe care o au în timpul exercițiului.

— Ce-ați pierdut, tovarășe antrenor ?

Desen de G. BADEA

ADEVĂRURI TÎRZII...

PRIMUL MECI AL CAMPIONATULUI. 21 august, pe Republicii. Aleg din întîmplare (sau poate nu tocmai din întîmplare !) poarta dinspre tabela electronică. Poarta lui Răducanu, în prima repriză. Rămîn printre fotoreporteri, fotoreporterii care nu sînt și e' decît niște „microbiști cu aparate". Cei care au rămas în spatele uriașului de la poalele Grantului, de exemplu, nu țin cu Rapid, sau țin cu U.T.A. Unul dintre fotoreporteri aruncă o monedă de cinc' bani în poarta giulești anului, „să vină un gol", ăsta-i obiceiul. Răducanu observă „manevra" și replică puțin nervos : **„Tăticule, dacă vrei să mănînci o piine albă pe seama mea, o să aștepți mult și bine. Eu zic să-ți cauți alți mușterii, ce naiba !"**. Fotoreporterii rîd pe-nfundate. Peste cîteva minute, Răducanu apără un penalty, tras de Lereter. În spatele său, cîțiva fotoreporteri mor de ciudă...

...La aceeași poartă, la ultimul meci al anului d'n București, Tîrziu, în decembrie, la restanța Rapid — A. S. A. Tg. Mureș. De data asta, în spatele porții lui Nagel. Monedele curg, la intervale tot mai scurte. Nagel, însă, rămîne pasiv. Nu cunoaște obiceiul. Mai sînt două-trei minute pînă la sfîrșitul jocului și cu toată ploaia de monede, n-a venit nici un gol. Aparatele se retrag triste în tocurile de piele.

În ultimele secunde, Neagu înscrie singurul gol al partidei. Un fotoreporter ia înapoi, abătut, moneda ce-o aruncase cu atîta speranță...

★

IN IARNĂ, MULT DUPĂ ÎNCHEIEREA CAMPIONATULUI. La unul din acele meciuri de fotbal de sală care au făcut deliciul publicului strîns ciorchine în sala Dinamo. În spatele unei porți, Sălceanu așteaptă să intre d'n moment în moment, în teren. Lîngă el Dumitru Nicolae îl șicanează. Îi tot spune ceva despre ghinion. **„Am văzut eu mulți care și-au ratat cariera datorită unor amicale. Dacă îmi ești adversar, riști să nu mai joci curînd"** rîde fostul fundaș al Sportului studențesc. Sălceanu, însă, nu se pierde cu firea. Spune că el nu se sperie, așa, cu una, cu două, că știe să stringă în el toată durerea unei echipe, fără ca cineva să-și dea seama. **„Ce, parcă a știut cineva că eu am jucat aproape tot turul cu o entorsă care m-a chinuit în atitea meciuri ? !..."**

— Cum așa, chiar n-a știut nimeni ? Nici antrenorul ?...

— Dacă știa cineva, nu mai jucam ! Dar.., n-a fost o treabă prea gravă !.....Viorel Sălceanu, căpășul dinamoviștilor, a jucat aproape tot turul campionatului cu o entorsă mai veche fără să știe cineva. Acum, cînd știe toată lumea, Sălceanu e complet vindecat...

Mircea BATRÂNU

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT

— ianuarie —

1872 • A apărut volumul „Amiculu joculu de schach, teoreticu și practicu", de A. Albin, care, excluzînd traducerile, reprezintă prima lucrare de specialitate editată în limba română.

1897 • „În ziua de 18 ianuarie a.c., Liceul Lazăr, ca în toți anii, a serbat aniversarea fostului gimnaziu. Ca și altădată și anul acesta serbarea a avut o reușită splendidă".

La aceasta a contribuit și „producțiunea de gimnastică (desfășurată) sub conducerea d-lui profesor D. Ionescu, (fapt care) a dat acestei serbări un caracter și o splendoare demnă de jocalul în care festivitatea s-a ținut".

„Gimnasticul român", nr. 5 din 28 februarie 1897.

1922 • În sala „Liedertafel" din Capitală s-a disputat între 7 și 20 ianuarie 1922, „campionatul de popice organizat de Societatea de popice București". S-au atribuit „cîte 3 premii pentru șoseaua din stînga (5 lovituri în continuare) și pentru șoseaua din dreapta (5 lovituri, toate în plin)". „Ecoul sportiv" din 15 ianuarie 1922.

• „Doctorul Minovici, brăilean de origină, a început la București un curs de masaj aplicat în special la sporturi, curs a cărei importanță nu poate scăpa nimănui.

Putem anunța că în urma invitației Casei de Educație Națională, cunoscutul medic va binevoi să vorbească în curînd sportsmenilor brăileni, la ședătorile C.E.N., despre acest interesant capitol din educația sportivă". „Viața sportivă", nr. 3—4 din ianuarie — februarie 1922.

1947 • „Comitetul Central O.S.P. întrunit în ședință plenară a numit președinte al F. R. Box (...) pe maestrul Egizzio Massini (...). În afară de garanția unui entuziasm și devotament verificat ani întregi, proaspătul președinte mai aduce priceperea și sîrguința atît de necesare într-un post de calibrul celui în cauză (...). Să sperăm că în urma măsurilor luate de O.S.P. în sectorul pugilismului, letargia care a început să se cuibărească va fi alungată și cadența vie își va relua locul de altădată".

O dată cu citarea acestei știri apărute acum un sfert de veac în „Gazeta sporturilor" (din 4 ianuarie 1947), ne permitem să sugerăm federației de specialitate organizarea unei competiții care să poarte numele fostului președinte al F.R.B., acel neuitat artist al bagheței, Egizzio Massini.

Documentar de Dorin ȘTEFLEA

VARIETĂȚI OLIMPICE

DUPĂ DOI... IEPURI

Cazul sportivului elvețian Eddy Hubacher, poate fi socotit unic în istoria competițiilor olimpice. Într-adevăr, nu s-a auzit pînă acum ca același sportiv să candideze la o medalie, atît la ediția de iarnă cît și la cea de vară a Jocurilor Olimpice. Dar iată că Hubacher a fost selecționat în echipa olimpică elvețiană de la Sapporo, deoarece este campionul țării sale la bob de două persoane, împreună cu Jean Vikki. Șansele echipajului sînt destul de mari, deoarece proba respectivă se bucură în Elveția de o veche tradiție. În același timp, Eddy și-a asigurat calificarea pentru München, prin rezultatele obținute la aruncarea greutății (19,34 m) și la decatlon (7 277 p).

În această cursă după doi iepuri, atletul și-a asigurat, deocamdată, două frumoase călătorii, ceea ce, pentru un student cum este Hubacher, nu e puțin lucru.

GRABĂ MARE...

Secretariatul Comitetului internațional olimpic a primit de curînd o candidatură pentru organizarea Olimpiadei anului... 1992. Ea provine de la administrația orașului american Columbus, din statul Ohio.

Pentru a fi siguri că nu vor fi în întîrziere, cererea edililor din Columbus a fost expediată printr-o telegramă.

YOH-KOSO

Concurenții și turiștii veniți la Sapporo sînt întîmpinați de mari inscripții cuprinzînd cuvintele „Yoh-Koso". E vorba de prescurtarea formulei de politețe „Yohkoso Irassaimase", în traducere „Sînteți foarte amabili că ne vizitați". Aceeași formulă este repetată peste tot de localnici, oficiali și de concurenții niponi. Ea este înscrisă pe plicurile de corespondență, pe cutiile de chibrituri și pe prosoapele de la hotel. Ultima inovație în materie de amabilitate a gazdelor este un disc microsion, conținînd muzică ușoară japoneză, care este distribuit gratuit peste tot și care începe, bineînțeles, cu o melodie intitulată „Yoh-Koso".

MATUSALEMUL HOCHEIULUI

Echipa sovietică de hochei este ținta interviurilor și a fotografiilor, imediat ce apare la locul marilor competiții. Astfel s-a întîmplat și la Innsbruck. Dar acolo, atît antrenorii, cît și echipierii au îndreptat nestăvilitul flux al reprezentanților presei sportive către jucătorul Leonid Volkov : „Adresați-vă lui căci nu există nimic despre hochei pe care să nu-l știe. Joacă doar de cîteva sute de ani".

Explicația acestei afirmații ciudate trebuie căutată în programul jocurilor, unde, sub fotografia celebrului atacant sovietic, desigur datorită unei erori tipografice, se spunea cu toată seriozitatea că Volkov s-a născut în anul... 1593 !

POFTĂ BUNĂ, LA SAPPORO !

Problema alimentației a preocupat pe organizatorii Olimpiadei albe la fel de mult ca și celelalte legate mai direct de desfășurarea competițiilor olimpice (baze, pîrtii etc).

La Sapporo se află actualmente 250 maeștri bucătari aparținînd celor mai renumite hoteluri din Japonia. Ei pregătesc zilnic 180 000 porții de mîncare pentru sportivi, oficiali și ziariști. Meniurile sînt de patru tipuri : oriental, euro-american, scandinav și... internațional. Cu toate acestea, sportivii italieni au adus cu ei pînă și orez, obiectînd că orezul japonez nu este pe gustul lor...

ELEVII ȘI MIȘCAREA OLIMPICĂ

Consecvent în inițiative, Cercul olimpic al Liceului „Nicolae Bălcescu" din București, condus de vrednicul profesor Constantin Tudose, și-a întocmit un bogat plan de manifestări cultural-sportive menite a întreține printre elevi flacăra idealului olimpic. Astfel, în prima jumătate a lunii februarie vor avea loc : un **simpozion olimpic** pentru elevi și alte două pentru profesorii de educație fizică ; un **concurs** în genul „Cine știe, cîștigă" pe tema Jocurilor Olimpice de iarnă, disputat între echipele a două clase paralele ; un **concurs de creație** cu premii (propunîndu-se ca teme — prozatorilor : tineretul și olimpismul contemporan ; portretul sportivului de performanță ; Pierre de Coubertin, renovatorul J.O. ; poeților — un subiect liber ; iar amatorilor de arte plastice — un proiect de afiș pentru J.O. de la Montreal 1976 și altele) ; o **seară olimpică** în cursul căreia elevii vor dezbate tema : olimpismul și tineretul ; o **masă rotundă**, cu invitați de onoare ; o **expoziție olimpică** în holul mare al liceului etc. De asemenea, s-a propus ca **în cadrul unei ore de dirigenție, pe trimestrul II, să se popularizeze Jocurile Olimpice în fiecare clasă.** Concomitent vor avea loc **întreceri sportive** (la volei, baschet, șah și tenis de masă) dotate cu „Cupa Olimpică". Festivitatea finală de premiere se va ține în ziua de 25 februarie.

FĂRĂ „DACĂ"!

Dacă am fi avut puțin noroc, nu ne-ar fi ales sorții ca adversari ai unor formații atît de tari, dacă am fi avut noroc, Beckenbauer s-ar fi îmbolnăvit de amigdal'tă pultacee, iar înaintașii de la Tottenham ar fi căzut cu bicicletele într-o Tamisă de bere unde ar fi băut pînă cînd li s-ar fi anunțat că au fost învinși cu 3—0 prin neprezentare, ca să nu mai vorbim de fundașii maghiari care în meciul cu reprezentativa noastră s-ar fi apucat să facă yoga pe teren, absenți și eterizați, privind cu nepăsare cum Dobrin și Dumitru le înscriu goluri de la 25 metri !

Ei, dacă ar fi fost după cum doresc unii d'ntre noi, echipele noastre ar fi promovat în tururile următoare, din oficiu, pentru că : băieții noștri cîntă frumos, dansează bine fox și Lucescu explică frumos ca Teașcă ; „Steaua" ar fi sărit peste Bayern pentru că lotul ei se culcă la 22,30 fix în fiecare seară, după ce privește ch'pul blînd al lui Țopescu, iar cei de la U.T.A., realiști și sobri, dînd toți examene la „Politehnică", spre a avea la cornere un aer mai spiritualizat, ar fi preferați de forurile internaționale fiindcă printre cei de la Tottenham ma' există încă vreo doi fără liceul terminat.

Eu aș zice să încercăm să privim meciurile astea fără „dacă" !

Nu favoarea oarbă a sorților poate sta la baza unei glorii serioase, a progresului fotbalului nostru, ci luciditatea și ambiț'a. Fără „dacă" jucătorii și antrenorii noștri pot începe să însemne ceva în fotbalul european. Sau așa mi se pare mie !

DAN MUTAȘCU

ESTE BILIARDUL UN SPORT ?

Nu de mult, în București, s-a redeschis în perimetrul fostei Curți domnești, în imediata apropiere a Hanului lui Manuk, o veche cafenea restaurată, în subsolul căreia s-a amenajat o sală cu mese de biliard.

Dacă consultăm un dicționar, aflăm că biliardul este **„un joc în care o serie de bile sunt deplasate prin lovirea uneia dintre ele cu tacul"**. Deci, în esență, biliardul este un **joc**, și, ca orice joc, reclamă din partea celor ce-l practică : **mișcare, atențiune, îndeminare, inventivitate, agerime, antrenament,** adică toate atributele necesare orișicărei discipline sportive.

Din această cauză de multe ori ne-am întrebat : Pentru ce acest joc nu este considerat și la noi un **sport** și ca atare scos din cafenele pentru a fi practicat în săli adecvate, după cum s-a scos jocul cu popice din incinta circiumilor, unde se practica pînă acum cîțiva ani ?

Acest joc a fost inventat, pe la 1560, de un negustor și zaraf londonez, pe nume **William Kew** și iată cum : într-o zi el se juca cu două bile pe masa lui de lucru — bilele erau emblema zarafilor — izbindu-le încoace și încolo cu „yardul" (măsură de lungime engleză), ce-l avea la îndemînă. Spirit inventiv, la cele două bile el a mai adăugat încă una, iar pe marginile mesei pe care se juca, a fixat niște șipci pentru a împiedica bilele să cadă de pe masă.

Noul joc interesă și pe alții, astfel că, la scurt interval, el se răspîndi în Anglia purtînd numele de **billiard,** termen rezultat din **Bill** — diminutivul lui William — și **yard,** măsura de lemn, folosită inițial drept tac.

Spre finele secolului al XVI-lea, biliardul a trecut în Italia, apoi în Franța unde, datorită regelui Ludovic XIV care-l practica, deveni un joc popular.

În București, prima masă de biliard este semnalată în anul 1795 și aparține unui bărbier italian — **Michali** — care o ținea la dispoziția clienților ce-i frecventau frizeria

Mai tîrziu, pe la începutul secolului trecut, **„o masă cu picere și pervazul de bileard"** avea Dumitrache Pappasoglu, proprietarul hanului cu același nume.

Ampioarea luată de acest joc a făcut necesară și tipărirea unei cărți, în 1672, la București, intitulată „Instrucție pentru jocul de biliard" de Bugomil. În concluzie, avînd în vedere calitățile sportive ale biliardului, este de dorit ca el să fie considerat și la noi un sport, cu toate implicațiile inerente — concursuri, campionate etc.

Constantin SIMIONESCU

O PREȚIOASĂ CONTRIBUȚIE ȘTIINȚIFICĂ

Trăim într-o lume care ia act de fenomenul sportiv **talequale,** din obișnuință sau din lene de a gîndi. Implantarea în conștiință a unor definiții optimiste despre sport, prin intermediul presei în special **(nostra culpa !),** a descurajat multe intenții de aprofundare a fenomenului. Cine aude mereu : întărirea sănătății, construirea unui corp armonios dezvoltat etc., acela se lasă rob cl'șeelor verbale și renunță să cerceteze în continuare. Nu în ultimul rînd acesta ar fi motivul pentru care sportul încă nu și-a găsit locul definit — sau n-a devenit materie — în științele bine rostuite, ca psihologia, sociologia etc. Rarele încercări în acest domeniu sînt destul de schemat'ce, dar dovedesc, oricum, că fenomenul sportiv nu mai poate fi ignorat.

Cu atît mai surprinzătoare și deconcertantă a fost recenta noastră întîlnire cu volumul extrem de prețios :

FLORIN GEORGESCU : Educația fizică și sportul — fenomen social. Editura Stadion, 1971 ; 195 pag., 7,50 lei.

Un filozof se apleacă asupra unui domeniu — atîta vreme suspectat de substanță elementară, dacă nu chiar de barbar'e (vezi Vianu) — și-l supune unei analize reci, lucide, lipsită de orice sentimentalism și care-și dublează astfel efectul pr'n obiectivitate. Studiul său cantonează pe pozițiile frontului științelor sociale.

Este evident că autorul — în dorința de a delimita domeniul — a simțit în primul rînd nevoia să clarifice termenii ce se vehiculează în mod curent (și pe care îi consideră cu oarecare scepticism, pentru a-i adopta el însuși la urmă). Noțiun'le : **educație fizică, sport de masă** (pe care în special o apreciază drept neadecvată) și **sport de performanță** — sînt trecute prin filiera critică nu a înțelesului lor exterior, ci a semnificației 'ntrinsece.

Autorul face un imens serviciu mișcării sport've despovărînd-o de exclusiva haină biologică pe care i-au croit-o unii și îmbogățînd-o cu cuvenitele veșminte psihologice, sociale, culturale. În această dificilă operație, autorul se slujește cu măiestrie de instrumentele teoretico-științifice ale materialismului dialectic și materialismului istoric. Din această pricină, logica de fier a argumentației sale nu suferă nici o fisură.

Constituirea procesuală a educației fizice ca fenomen distinct, alături de procesul de muncă este strălucit demonstrată. Ca și relația inextricabilă dintre sistemele de practicare a exercițiilor f'zice și natura orînduirilor sociale.

Printr-un excurs istoric impiacabil, practicarea exercițiilor fizice este plasată în fluxul unei evoluții f'rești. Autorul reușește astfel să demaște futilitatea multor locuri comune și să dărîme postulate (de pildă, părerea greșită că evul mediu a constituit în genere un pas înapoi față de lumea antică). Nonconformismul autorului este poate tocmai explicația succesului său. Celebritatea lui Huizinga, Magnane și a altora (precum și a lui Caillois, pe care nu-l citează) nu-l împiedică să exprime teze noi, de pildă în teoria jocului, consecvent cu conduita analitică pe care și-a propus-o. În același timp, autorul nu se lasă, o clipă, măcar, îndepărtat de la subiectul său princ'pal, nici de capcanele aspectelor exterioare, nici de dificultatea elucidării unor sfere obscure. El nu abandonează — cu permisiunea pe care știința i-o acordă — decît atunci cînd argumentele sau faptele sînt insuficiente sau neconcludente pentru a susține o tează.

Cu totul original este cap'tolul consacrat integrării educației fizice și sportului în sistemul valorilor culturale. Evitînd facilitatea, renunțînd la clasicele evocări de ,beleriști și artiști celebri — pentru acreditarea unei relații ce este oricum superficială — autorul preferă cercetarea axiologică, descoperind în valorile specifice fenomenului de practicare a exercițiilor fizice bunur' culturale destinate unor mase tot mai largi. E locul aci să arătăm că într-un studiu de o rigoare excesivă (ce nu poate fi imputată unei lucrări științifice), autorul găsește uneori accente personale savuroase, parcă țîșnite rin revolta celui ținut prea mult în friu ; ca în pasajul acesta : **„De ce Discobolul lui Miron este cultură spirituală, iar modelul acestuia, atletul care l-a inspirat pe artist și-ar desfășura activitatea în cultura materială ? În timp ce ideea artistului este materializată în piatră, idealul educației fizice și sportului este realizat în corpul omenesc" !**

Capitolul dedicat „rolului educației fizice și sportului" este de faut cel ce dă titlul întregului volum, pentru că aici se realizează o copioasă analiză a funcției sociale integratoare a sportului, care va surprinde pe mulți, dar le va oferi concomitent argumente pentru stabilirea locului pe care exercițiile fiz'ce (sub toate formele) îl au în societatea umană.

Lucrarea lui Florin Georgescu fiind o contribuție de certă valoare științifică — prima de acest fel în domeniul nostru în România și printre puținele d'n lume — nu putem încheia fără a menționa două gînduri. Editura Stadion va trebui să găsească modalitatea de a traduce și publica studiul în limbi străine, valorificînd astfel o prestigioasă contribuție românească. Pe de altă parte, ne perm'tem a sugera conducerii C.N.E.F.S. să propună lucrarea pentru premiile Academiei.

Victor BANCIULESCU

● Un „serial" din care David Vincent iese învins ● Coarde sensibilizate de muzică ● „Flopul este un lucru straniu" ● Baschetul — a doua preocupare sportivă a atletului Dosa ● „O dată care n-ar mai avea nici o importanță"

Seara lui 21 ianuarie, aproape de ora... „Invadatorilor". 6 „zburători", ținînd ștacheta ridicată la 2 m, fac din înălțimea băieților clou-ul universitarelor '72. Printre ei, maestrul emerit al sportului, Csaba Dosa, recordmanul țării și medaliatul cu argint la europenele de la Helsinki.

2,03 m .... 2,06 m .... 2,09 ... noi nivele la care perfida ștachetă cerne alți temerari, lăsîndu-l pe Csaba doar în luptă (indirectă) cu celebrul David Vincent, pe care-l învinge categoric, reținîndu-i la sală pe mulți dintre admiratorii aventurilor sale. Spectatori adînc angajați în disputa atleților, iubitori ai sportului care n-au gustat, însă, satisfacția acelui 2,16 m pe care campionul săritorilor l-a încercat fără să și-l poată însă apropria, marcîndu-și astfel debutul la universitare cu un 2,12 m.

Multe minute mai tîrziu, într-o sală de mult pustie, Csaba — într-un dialog mut cu ștacheta — caută să afle motivele nereușitei.

— Unu — mi le enumeră el mai tîrziu — urmele unei entorse la gleznă și jena pe care, mai de mult, o simt la genunchiul drept. Doi : o sală necunoscută mie care, la prima recepție, nu m-a ademenit de loc. Inconveniente care m-au marcat, dar pe care trebuia să le depășesc, nu atît de dragul unei performanțe, ci de dragul spectatorilor rămași lîngă mine pînă la ora aceea tîrzie — comentează el, aruncînd insensibilei ștachete cea mai vitregă dintre priviri.

— Vă recunoașteți drept un sentimental ?

— Uneori poate exagerat. Un lucru pe care îl datorez — sau poate îl acuz — muzicii ; după cum apropierea de muzică o datorez în cea mai mare parte. Ei și — interlocutorul meu îmi recomandă, din priviri, „argumentul" convertirii sale la nobila activitate a sufletului : Iulia, studentă la conservatorul clujean, clasa vioară.

De altfel — reia Csaba — față de muzică, simt și obligația unei revanșări, fiindcă am trădat-o. Într-a VIII-a, cînd am dezertat de la cor.

— Nestatorniciile adolescenței ?

— Nu; ni se predase la ora de educație fizică „înălțimea", probă care m-a captivat imediat sustrăgîndu-mă, pentru un timp, oricărei alte preocupări. Prinsesem simțul mișcării și m-am hotărît să încerc. Cînd am văzut că în mai puțin de 5 săptămîni am urcat 30 cm — 1,40—1,70 m — mi-am spus : „e o treabă pentru mine ; deci, mai departe". Asta se întîmpla în vara lui 1966, la Odorhei.

De atunci și pînă astăzi : 30.I.1972 — zi în care elevul antrenorului Zoltan Szabo împlinește 22 de ani —, ștacheta a urcat continuu, marcînd, la fiecare alt nivel, noi recorduri de juniori și seniori, pînă a atins acel nesperat 2,20 m realizat de Csaba în 14 august 1971, în dramatica întrecere de la Helsinki. De altfel de această ediție a europenelor și de acei 2 parteneri de concurs, sovieticii Sapka și Ahmetov, leagă Dosa cele mai emoționante amintiri sportive și angajamentul (nedifuzat încă) al unei sărituri care să schimbe ordinea existentă astăzi în ierarhia europeană a probei.

— Nu v-a tentat niciodată flopul ?

— M-a tentat, dar nu l-am încercat decît de curiozitate, la antrenamente. N-am să-l adopt, însă, niciodată pentru că mi se pare ceva straniu. Există un moment — la trecerea ștachetei — cînd se rupe orice legătură cu contingentul, cînd mișcarea nu mai poate fi condusă, cînd orice control este suprimat. Iată și argumentele care mă conduc să cred că flopul nu va instala un mare record, perspectivă pe care o întrevăd „ventralului", stil ce are un sistem de pîrghii bine determinat care, dacă pot fi perfect respectate, determină sărituri grandioase. În flop, însă, nu trăiești decît într-un imperiu al simțurilor.

— Care este programul unei zile de lucru ?

— Niciodată asemănător cu al celei precedente. Urăsc stereotipia, deși recunosc că, într-o anumită măsură, ea devine necesară în viața unui sportiv. Dar, ca să vă răspund : facultate (n.r. Dosa este student în anul II al Facultății de educație fizică a Institutului pedagogic Tg. Mureș), antrenamente, muzică, lectură și mult baschet. Sînt, de altfel, și legitimat în echipa institutului.

— Ați declarat unei reviste de limbă maghiară că hobby-ul dumneavoastră numărul 1 rămîne... somnul !

— Declarație care a șocat cititorii taxîndu-mă un original de ocazie pe cînd eu n-am fost decît sincer.

— Ce gîndești pentru viitor ?

— Multe. Am o „viziune" întreagă, compusă din proiecte ce sînt ca și obligatorii. Proiecte : egalarea la München a recordului olimpic și admiterea la o nouă facultate, cea de medicină. Anticipații generale ? Un 2,30 m. Chiar anul acesta. Poate Ahmetov ! Vise ? Un record mondial al meu ! La o dată care n-ar mai avea nici o importanță.

Nușa DEMIAN

Răspunde Ion Poștașu

IOSIF PATKOS, SIGHETUL MARMAȚIEI. „Un atacant driblează toată apărarea, inclusiv pe portar care ieșise în întîmpinarea lui, dincolo de linia de 16 metri și, de la 17—18 metri șutează în poarta goală. Mingea se rostogolește încet, dar sigur, spre poartă, cînd, spre stupefacția tuturor, un om de ordine, aflat în spatele porții, se repede și, cînd mai erau cîțiva centimetri ca balonul să intre în poartă, îl lovește cu piciorul, trimițîndu-l undeva în teren. Nimeni nu știe ce va urma. Dar iată că, îndreptîndu-se spre „locul crimei", arbitrul hotărăște reluarea jocului cu o minge de arbitru, de pe locul unde intervenise cetățeanul în cauză. Jucătorii dezavantajați de această întîmplare, au protestat îndelung. Degeaba, însă. Această întîmplare s-a petrecut la meciul amical dintre reprezentativele Bulgariei și Ungariei, disputat cu ani în urmă, la Sofia. Eu am povestit-o, în societate, dar nimeni n-a vrut să mă creadă și aștept confirmarea dv.". Întîmplarea este absolut adevărată, iar decizia arbitrului perfect regulamentară. Chiar dacă mingea, atinsă de acel cetățean ar fi intrat apoi în plasă, jocul s-ar fi reluat tot printr-o minge de arbitru, întrucît, înainte de a fi depășit linia porții cu întreaga ei circumferință, mingea venise în contact cu un „corp străin". Este bine de știut, însă, că, dacă intrînd pe teren și încercînd să lovească mingea, persoana respectivă n-ar fi reușit acest lucru și balonul ar fi intrat în poartă, golul ar fi fost valabil.

R. PETTH CANTONERU, CERNEȚI. 1) Fotbalistul Viorel Năstase, de la Steaua, are 18 ani. 2) „De ce Belphegor al dv. ține cu Progresul, echipă de divizie inferioară ?". Știu și eu ? I-a căzut cu tronc Progresul. N-ați auzit de atîția care se însoară cu fete urîte și sărace ? 3) „Pe dv. vă cheamă Ion Poștașu :". Îmi pare rău ! Vă arăt buletinul !

ROMEO COLISNIUC, SĂVENI. Este prea aspră sancțiunea luată împotriva lui Răducanu, după exhibițiile pe care le-a avut pe plan tehnic și disciplinar ? Eu sînt de altă părere, și anume că nu pot fi trecute cu vederea, la infinit, asemenea manifestări. Nu știu, de altfel, care ar fi fost poziția dv. și a altora, în legătură cu Răducanu, dacă Dobrin n-ar fi înscris golul victoriei, în meciul cu Cehoslovacia, după ce mult prea răsfățatul Tamango, jucîndu-se de-a fotbalul, înlăcrimase întreg stadionul (și pe telespectatori) prin golul cadou oferit lui Capkovic ? Probabil că n-ar fi fost iertat o viață întreagă. Ca... Birtașu. Și acesta, tot de pe urma unui meci cu Cehoslovacia (gol de la 40 de metri, în preliminariile campionatului mondial din 1954). Dar, atunci, n-a existat un Dobrin, care să-l salveze pe bietul Birtașu !

VIOREL AILOAEI, CARACLIA. „Mi-ar place să fac box. Am văzut multe meciuri de box, mai ales la televizor, și de fiecare dată am avut emoții extraordinare". Mă simt obligat să vă previn că dacă ați boxa dv., ați avea și mai mari emoții ! Îmi cereți un sfat. Mi-e greu să vi-l dau, neștiind dacă dorința dv. de a face box se completează cu calitățile necesare pentru aceasta. Dacă le aveți, într-adevăr, nu există altă soluție decît aceea de a vă transfera într-un oraș în care aveți posibilitatea de a practica sportul dv. favorit. Încă o dată, însă : credeți că puteți face față cerințelor acestui sport ? Nu de alta, dar la box nu dai numai tu. Dă și... adversarul !

DORU IRIMESCU, LUGOJ. „De la un timp, mă necăjesc mereu, întrucît echipa mea favorită, Dinamo, este comparată cu U.T.A., colegii mei de muncă merginд și mai departe, spunînd că U.T.A. este mai bună". Știu că o să vă supăr, dar trebuie să vă amintesc că același lucru îl spune și... clasamentul. Dacă n-ar fi el, eu aș susține că cea mai bună echipă din divizie este C.F.R. Cluj, care mi-e deosebit de simpatică. Dar cine m-ar crede ?

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. O urare pentru organizatorii Jocurilor Olimpice de iarnă de la Sapporo și pentru boberii noștri participanți la aceste întreceri :

În țara cu crizanteme,
La Sapporo, nou Olimp :
Lor — cea mai frumoasă vreme
Vouă — cel mai strașnic... „timp" !

Ilustrații : N. CLAUDIU